

25 TARINAA RESCUEKOIRISTA

ETSII OMAA IHMISTÄ

HELI MÄENPÄÄ

JOHNNY
Kniga

25 TARINAA RESCUEKOIRISTA

ETSII OMAA IHMISTÄ

HELI MÄENPÄÄ

JOHNNY
Kniga
HELSINKI

Tätä kirjaa ja Etsii omaa ihmistä -valokuvanäyttelyä ovat tukeneet
Taiteen edistämiskeskus ja Suomen kulttuurirahasto.

© Heli Mäenpää ja Johnny Kniga 2022

Kuvat © Heidi Strengell

Graafinen suunnittelu: Janne Hänninen

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-48016-8

Painettu EU:ssa

Miljoonille kodittomille koirille,
jotka vielä etsivät omaa ihmistään.

SISÄLLYS

Lukijalle 9

KITY – Saako Hollywoodista lanttua? 13

SHURIK – Pietarilaiselta hautausmaalta
Wall Street Journaliin 25

LEIKA – Koira, joka muutti Helin elämän 39

JÄGGER – Ihmisten yöunien pelastaja 55

NASU – Rutiineja rakastava kreikkalainen 67

RINA – Hurja pakomatka pakkasessa 79

VÄÄTÄINEN – Viipurilaisella on asiaa 95

BAMBI – Helin herkkä drama queen 107

NIKOS – Mammanpoika ja sielunkumppani 121

GRAY – Ketjukoira sohvaperunaksi 133

YODA – Kokoaan suurempi koira 147

ZARA – Kaikkien kiusattujen sankari 157

- SERGE** – Helin kolmijalkainen turvamies 167
- LOTTY** – Minä suojelen sinua kaikelta 181
- ISHTAR** – Usko, raivo ja rakkaus 193
- RENA** – Minisusi, josta tuli perheenjäsen 205
- ALMA** – Helin sielukas syöpämummo 221
- PESKI** – Pörröturkin pitkä matka omaan kotiin 237
- INDIA JA BERTINI** – Kahden voimakoiran kimppa 253
- GRETA** – Labradorinnoutajaksi naamioitunut panteri 265
- MORTTI** – Vetokoiran eläkevuodet Helin luona 277
- VIENO** – Selviytyjät opettelevat yhteiseloä 291
- ODRI** – Koko perheen ninja 303
- JETSUPAPPA** – Vanhan koiran uudet temput 317
- LUCKY** – Helin yksisilmäinen flirttailija 329
- Jälkisanat – Elisa Aaltola: Lahjana koko maailma 345
- Kiitokset 351

LUKIJALLE

Kiitos, että olet tarttunut tähän kirjaan. Se tarkoittaa mitä luultavimmin sitä, että olet eläinten ystävä tai rakastat koiria. Mahtavaa, niin minäkin!

Vaikka tähän kirjaan mahtui vain 25 pelastuneen koiran tositarina, kertoo se samalla kaikkien kodittomien koirien tarinan – niiden, jotka vielä etsivät omaa ihmistään. Jokaisen tuollaisen takkaturkin sisällä asuu suuri rakastava sydän ja lojaali ystävä, aivan kuten kirjani päähenkilöilläkin. Koiralle ihminen on kaikkein tärkein kumppani, jopa tärkeämpi kuin toinen koira.

Haastatellessani koirien omia ihmisiä oivalsin saman merkittävän asian toistuvan heidän kertomuksissaan. He halusivat muuttaa yhden koiran elämän, mutta huomasivatkin myös omansa muuttuneen. Elämään oli tullut uudenlaista syvyyttä, onnen ja rakkauden tunteita. Yhden koira toimii ihmiselleen terapeutina, toisen personal trainerina.

Minunkin elämäni muuttui lopullisesti. Kerron siitä erityisesti Leikan tarinassa, mutta myös Bambin, Sergen, Luckyn, Mortin ja Alman tarinoissa. Kaikki muut koirat ovat valikoituneet kirjaan huolellisen etsinnän jälkeen. Olen halunnut antaa lukijalle mahdollisimman monipuolisen kuvan elämästä rescuekoiran kanssa.

Olen valtavan kiitollinen kaikille kirjani koirille. Kuunnelllessani ja kirjoittaessani heidän tarinoitaan hymyilin ja nauroin, liikutuin ja itkinkin.

Toivon kirjani koskettavan myös sinua. Aivan kuten koirien on tapana koskettaa ihmisiä.

Heli Mäenpää

Lahnajärvellä maaliskuussa 2022

Minun ja koirieni elämää voit seurata Instagramissa tilillä @straydogcabaretrescues sekä Facebookissa sivulla Etsii omaa ihmistä.

KITY

Syntynyt 2011, Suomeen 2012

SAAKO HOLLYWOODISTA LANTTUA?

Kity seisoo esiintymislavan sivussa ja tuijottaa herkeämättä lavalle. Koko sen kuusikiloinen vartalo tärisee innosta ja tassut steppaavat kärsimättöminä, kun se vilkaisee kysyvästi Angelikaa vieressään. *Joko, joko, joko, kuinka kauan vielä?* Lavalla Ismo seisoo monisatapaisen yleisön edessä ja kertoo amerikkalaisille oivalluksiaan amerikanenglannista. Vitsit osuvat, ja yleisö nauraa niin makeasti, että moni heistä kieturtelee tuoleillaan. Kitylläkin on suuria vaikeuksia pysyä paikoillaan, mutta sen täytyy odottaa vielä hetki.

Kity asuu Los Angelesissa ja viihtyy siellä erittäin hyvin, mutta asiat eivät ole aina olleet näin hienosti. Aiemmin se on asunut Sipoossa, Helsingissä ja Espanjassa. Espanjan-aikaa Kity ei tosin haluaisi enää muistella, sillä se oli surullinen periodi sen elämässä. Eikä Kity onneksi paljoa siitä ajasta muistakaan, mitä nyt muutama ikävä tapahtuma on jäänyt mieleen ja nousee ajoittain pintaan. Silloin se tuntee olonsa epävarmaksi ja pelokkaaksi, vaikka ei ole luonteeltaan kumpaakaan.

Kityn elämä kodittomana espanjalaisilla kaduilla oli rankkaa. Se heräsi joka päivä uuteen taisteluun ruuasta, yöpaikasta ja reviiristä. Siro chihuahua-mix saattoi selviytyä kamppailusta isompien kulkukoirien kanssa vain älynsä turvin. Onneksi Kity onkin harvinaisen viisas koira, jonka ongelmanratkaisutaidot ovat poikkeuksellisen kehittyneet. Se pärjäsi kaduilla yksin puolitoistavuotiaaksi asti.

Kun rankkurit viimein pyydystivät Kityn ja kantoivat sen autoonsa, pikkukoira ajatteli, että ei kai tämä elämä tästä voi paljon pahemmaksi muuttua. Se oli väärässä. Rankkurit keräsivät kodittomia ja hylättyjä koiria kunnalliselle tarhalle, ja Kity tajusi nopeasti, että paikka oli koiran pahin painajainen. Elämä tarhalla oli pahempaa ja vaarallisempaa kuin yksin kadulla. Ympärillä oli satojen koirien kakofonia, jota Kityn oli mahdotonta paeta, vaikka se yritti muuntautua mahdollisimman pieneksi häkkinsä nurkassa.

Jatkuva ulvonta ja haukunta, koirien keskinäiset riidat, nälkä ja jano sekä sairaut ja vammaiset koirat; Kity näki ja koki ympärillään pelkkää kurjuutta. Pahinta oli kuitenkin se, että koiria katosi. Tarhan työntekijät kävivät nappaamassa niitä kovakouraisesti mukaansa, monta päivässä, eivätkä koirat enää palanneet takaisin. Kity menetti myös ne seuralliset ja mukavat kaverit, joista se oli löytänyt turvaa ja kumppanuutta. Nyt se pelkäsi kuollakseen noita ihmisiä ja yritti piiloutua muiden koirien taakse aina, kun näki heidän lähestyvän. Tilanteita ja tunnelmia herkästi aistivana koirana se oli jo ymmärtänyt, että tarhan työntekijöiden käsiin joutuminen ei olisi hyvä juttu.

Oli kuitenkin väistämätöntä, että Kityn vuoro tulisi, ja kun se viimein koitti, oli Kity jo alistunut kohtaloonsa eikä vastustellut, kun se kannettiin pois häkistä. Koiran aiemmin

niin reipas mieli oli murrettu, eikä se reagoinut mitenkään uuteen paikkaan, jonne se kuljetettiin. Ei, vaikka sen häkki uudessa koiratarhassa oli siisti, nukkumapaikka pehmeä ja muut häkin asukkaat kilttejä. Ei, vaikka sille tarjottiin heti ruokaa ja ihmiset sen ympärillä olivat ystävällisiä, silittivät ohutta turkkia ja lepertelivät.

Kity ei tiennyt päässeensä juuri kansainvälisen avustusjärjestön tarhalle. Se ei tiennyt, että se oli siinä harvinaisessa vain muutamien kymmenien koirien joukossa, jotka pelastuvat vuosittain kunnalliselta tarhalta ja pääsevät jonkin järjestön adoptio-ohjelmaan etsimään kotia. Kity oli jo valmis antamaan periksi. Se oli flegmaattinen, eivätkä mitkään positiivisetkaan ärsykkeet aiheuttaneet siinä reaktiota. Tarhan työntekijöille ja rescuetoiminnassa mukana oleville aktiiveille tämä on tuttua: joskus herkät tai arat koirat menettävät elämänilonsa tarhalla, ja silloin on parasta saada ne nopeasti pois sieltä.

Koska Kity oli lähes katatonisessa tilassa, se pääsi yhteishäkistä tarhan toimiston lattialle nukkumaan yksin omaan pahvilaatikkoonsa. Kity oli hengenvaarassa, ja se päätettiin lennättää kiireisesti kotihoitoon Suomeen etsimään lopullista kotiaan.

Ensimmäinen tapaaminen Angelikan ja Ismon kanssa sujui loistavasti. Kityn kotihoitaja, pariskunnan ystävä, tuo Kityn ”yllättäen” mukanaan illanistujaisiin. Koira kävelee kynnyksen yli ja tuijottaa Angelikaa ja Ismoa älykkäällä katseellaan, kuin tutkien heidän soveltuvuuttaan johonkin salaiseen tehtävään. Ihmiskaksikon mielestä Kityn ulkonäkö, varsinkin voimakas alapurenta, on kerta kaikkiaan hurmaava, ja koirasta välittyä muutenkin kiehtovaa energiaa. Se vaikuttaa myös

täyspäiseltä, käy hakemassa ruokaa Angelikan kädestä, ottaa kontaktia ihmisiin ja tuntuu innokkaalta oppimaan uutta. *Hei, ei minun kanssani tarvitse paljoa töitä tehdä. Olen ihan ok tyyppi, kunhan tästä vähän reipastun.* Kolmenkymmenen minuutin harkinnan jälkeen Angelika kertoo, että he ottavat tarjotun työn vastaan. Haluamme palvella tuota koira-aajan loppuelämän ajan.

Ensimmäisenä yönä uudessa kodissaan Sipoossa Kity on rauhaton, mutta jo seuraavana päivänä luottamus paikkaan ja ihmisiin alkaa syntyä. Kity kiintyy Angelikaan ja Ismoon heti alussa. Jopa niin syvästi, että se haluaa olla aivan iholla ja aivan koko ajan. Vaikka Kity on aluksi vaatimatonta muissa tarpeissaan, läheisyyttä se kaipaa lähes maanisesti. Saadakseen omaa aikaa edes hetkittäin pariskunta hankkii koiraportin, jonka takana Kity opettelee itsenäisyyttä, turvallisesti näköetäisyydellä ihmisistään.

Alkuaikoina Kityn rankka tausta vielä näkyy ja oikea luonne pysyttelee piilossa. Se on pidättyväinen ja arka, vaikkakaan ei missään vaiheessa vaikea. Kun Kity viikkojen päästä ensimmäisen kerran haukahtaa kiinnittäkseen huomion itseensä, se tajuaa oman äänensä voiman. *Nuohan ovat täällä minua varten, ja ääntely on oiva keino saada heiltä huomiota!*

Kityllä on kyllä palvelijoissaan aikamoinen kouluttaminen, mutta alun jälkeen kaikki sujuu mainiosti. Useimmiten palvelijat tajuaavat heti, mitä Kity haluaa, ja parhaimmillaan he nauttivat Kityn luottamusta lähes sataprosenttisesti. Ruoka, lenkkeily ja lelut hoituvat jo automaattisesti Kityn toivomusten mukaisesti, ja yhdessä matkustaminen sujuu mutkattomasti. Matkoja kolmikollegalle kertyykin paljon, sillä Ismo on ammatiltaan stand up -koomikko ja Angelika käsikirjoittaja.

Aina silloin tällöin Kity joutuu kuitenkin osoittamaan tyytymättömyytensä ja vaatimaan muutosta olosuhteisiin. Kuten esimerkiksi silloin kerran, kun saavuttiin hotellihuoneeseen ja Kityn piti mennä kylpyhuoneeseen osoittamaan hanaa, ennen kuin palvelijat hoksasivat täyttää vesikupin. Ja kun kotiin tulee vieraita, alkaa herkkukaapin ovi paukkua rytmikkään tassuttamisen voimasta. *Tännepäin nyt sitä huomiota, ja nameja! Tänne!*

Kun suhde kehittyy ja kolmikön keskinäinen ymmärrys lisääntyy, riittää pieni mörähdyskin Kityltä viemään viestin perille. Yhteinen kieli löytyy yllättävän nopeasti. Turvallisuudentunne kasvaa, ja Kity unohtaa taustansa kodittomana katukoirana. Rohkea ja itsevarma Kity, joka se oli aina ollutkin, saa viimein tulla kokonaan esiin.

Ismo ja Angelika ottavat Kityn mukaan erilaisiin paikkoihin ja tilanteisiin, jotta se saisi lisää kokemuksia ja itsevarmuutta. Tunteet vaihtuvat sekunneissa arkuudesta innostukseen. Hevostallilla täristään ensin sylissä valtavia eläimiä pelokkaasti tuijottaen, mutta jo paria minuuttia myöhemmin haistellaan jättiläisiä pelottomasti, jopa uhkarohkeasti.

Kity on aluksi kaikkiruokainen. Sen mielestä on vain niin kertakaikkisen hienoa, että ruokaa on säännöllisesti tarjolla. Itsevarmuuden ja -tuntemuksen kehittyessä Kity huomaa, että eri ruuathan maistuvat erilaisilta. Toiset maistuvat paremmilta kuin toiset. Kity havaitsee, että jos sen pahanmakuisen ruuan jättää syömättä, Angelika ja Ismo tarjoavat nopeasti jotain paremmanmakuista. Ja ovat hurjan onnellisia ja myhäilevät tyytyväisinä, kun Kity syö hyvällä ruokahalulla hotkien.

Kerran nuo muuten niin hyvät palvelijat tekivät kyllä virheen ruuan kanssa: jättivät kokonaisen lakritsitäytekekun

keittiöpöydälle ja lähtivät ulos. Kakku oli herkullinen. Mutta eihän se ollut ollenkaan sopiva Kityn vatsalle, ja ihmisten olisi pitänyt se tietää. Seurasi kauhea oksennusrumba. Miten voi edes oksentaa enemmän kuin itse painaa, ihmettelivät palvelijat kotiin tultuaan. Kity oli vietävä eläinsairaalaan nesteetykseen, sillä sitä uhkasi kuivuminen. Sen jälkeen Kity ei olekaan uskaltanut maistella keittiöpöydälle asetettuja ruoka-ansoja, vaan älykäs ahmatti oppi kerrasta.

Nykyään Angelika ja Ismo osaavat myös annostella Kityn herkälle vatsalle sopivaa erikoisruokaa, jonka proteiini on pilkottua. Ja puuroa sekä vegaanisia luita. Kityllä on valikoiva maku, voisi jopa sanoa että erikoinen. Se rakastaa juureksia ja erityisesti raakaa lanttua. Peruna on hyvää, ja porkkana, nauriskin, mutta lanttu on kaikkein parasta. Kun Kity tietää, että lanttua on tulossa, sen pitää hieman haukahtaa. Lantun leikkaamisessa kun kestää palvelijoilla aina liian kauan.

Edessä on muutto Los Angelesiin. Kity pohtii, onko siellä helppo löytää tuoretta lanttua. Noh, palvelijat tekevät aivan varmasti kaikkensa sitä löytääkseen. Tilatkoot vaikka Suomesta.

Kityllä on taito saada muutkin kuin omat ihmisensä toimimaan sen haluamalla tavalla. Kityn dogsitter Suomessa tottuu pian siihen, että sängyssä nukutaan Kityn vierailujen aikana reunalla. Kity nukkuu keskellä, oli sänky sitten minkä kokoinen tahansa. Los Angelesissa Ismo ja Angelika opastavat Kityn uutta brittiläistä hoitajapariskuntaa vain yhdellä ohjeella: antakaa Kityn kertoa, mitä se tarvitsee. ”Jaa miten?” Huomaatte kyllä. Se viestii selkeästi, mitä pitää tehdä. Näin tapahtuukin. Yhteistyö sujuu ongelmitta, ja hoitosuhteesta tulee pitkä ja kaikille osapuolille tärkeä. Kun Kity lähtee koronapakolaiseksi Suomeen, eivät sen Los Angelesin -hoitajat

pysty pidättelemään kyynleitään. Kityllä on ihmeellinen vaikutus ihmisiin.

Angelika ja Ismo saavat ensi kerran vihiä minikokoisen neronsa ratkaisukeskeisyydestä ja mukavuudenhalusta Kityn köllötellessä pedillään olohuoneen lattialla. Se nautiskelee silmät ummessa auringon lämmöstä, kunnes herää siihen, että aurinko on liikkunut ja jättänyt sen varjoon. Kity nappaa pedin hampaiisiinsa ja raahaa sen seuraavaan aurinkopaikkaan. Unet lämmössä jatkuvat.

Kity rakastaa aurinkoa. Sen lempiasioita maailmassa on makailla takapihalla Los Angelesissa keskipäivän paahteessa. Sadekaudet taas ovat aivan kamalia. Silloin palvelijat ottavat aina ulos lähtiessään mukaan sateenvarjon, Kityä varten. Sateessa se suostuu tekemään tarpeensa vain suojan alla. Siitäkään Kity ei pidä, että ihmiset lähtevät jonnekin eikä se pääse mukaan. Kun Kity aistii ihmisistään lähdön tunnelman, se heittäytyy lötköksi ulko-oven eteen. Ihmisten huono omatunto on varmistettu. Noin, nyt ei ole kenelläkään kivaa.

Välillä on helppo unohtaa, että Kity on koira. Niin inhimillisesti se toisinaan käyttäytyy.

Kiva koirakansalainen -kurssin vetäjä varoitti Angelikaa ja Ismoa jo vuosia sitten, että nyt on sitten sen verran etevä kaveri perheessä, että jos ette ole varovaisia, se alkaa pyörittää koko show'ta. Yhdessäkin kurssin testissä Kityä kehoitettiin menemään huovan päälle, jotta se saisi palkinnoksi herkun. *Tähänkö istumaan? Pöh, helppoa.* Kun tempu piti toistaa, Kity kosketti huopaa kevyesti tassunsa kärjellä ja vilkaisi sitten seuralaisiaan: *Tämä on varmaankin tarpeeksi? Hieman tylsiä nämä teidän leikkinne. Namia tähän suuntaan ja välittömästi, kiitos!*

Palvelijat eivät kaikesta todistusaineistosta huolimatta olleet uskoa Kityn kykyjä vaan tilasivat netistä kolme koirien älypeliä, ne vaikeimmat. Ohjeissa kehoitettiin kärsivällisyyteen. Älykäs koira oppisi kyllä pikkuhiljaa viikkojen kuluessa ratkomaan tehtävät, ja tästä pelistä riittäisi sille aktiivointia pitkäksi aikaa. Ismo ja Angelika seurasivat jännittyneinä, kun Kity kävi toimeen. *Jaahas, tämän häkkyrän sisällä taitaa olla herkkuja. Otanpa ensin tuon pultin pois. Hmm, ei auttanut. Entäpä sitten tuo osa tuossa. Jaahas, ei vieläkään namia.* Kity jatkoi tyynesti osa kerrallaan, kunnes karkit paljastuivat. Aikaa oli kulunut pari minuuttia. Kaksi muuta peliä ratkesivat nopeammin.

Toisista koirista Kity ei oikein pidä. Hyvänä päivänä se ei ole niitä huomaavinaanakaan, kun taas huonona päivänä sen mieleen saattaa pälkähtää uhoaminen, jopa rähinä. Pienikokoisen koiran ei kuitenkaan kannattaisi alkaa haastaa isompiaan, joten palvelijat joutuvat välillä muistuttamaan napakasti, että *nounou*, nyt ei kannata mennä. Silloin Kity pysäyttää rähi-nätkuionsa välittömästi ja hyökkäys päättyy kuin seinään. Paikka-käskey on sataprosenttisen hallussa.

Kityn tottelevaisuus herättää usein muiden koirien omistajissa suurta ihastusta ja kateutta, ja se saa kävelylenkeillä paljon ihailevia kommentteja. Mutta jos Kityn kotiin eksyy vieraisille toinen koira, Kity ei pysty peittelemään tunteitaan. Pettymys näkyy sen kasvoista ja mökötys jatkuu iltaan asti.

Chihuahuan rakkaus on usein aristokraattista. Siihen eivät kuulu nuoleminen tai näyttävät eleet. Kityn suurin hellydenosoitus ihmiselle on tassun läpsäys keskelle naamaa.

Tosirakkautta oli Angelikan suuhun tiputettu limainen lempiluu, kun tämä makaili sohvalla haukotellen.

Sipoon-aikoinaan Kity möyri mielellään metsissä ja toimi myös reittioppaana. Kun Kity kulki vapaana omia polkujaan ja otti etumatkaa, oli välillä paikallaan huutaa sille ”tänne”, ettei se innostuisi ottamaan liikaa etäisyyttä. Näissä tapauksissa Kity koki tottelemisen turhaksi. *Tehän olette jo tulossa tähän suuntaan. Miksi ihmeessä minä juoksisin takaisin päin?* Ja kun käveltiin kiemuraisia metsäpolkuja, osasi Kity ennakoita, mitä kautta Angelika ja Ismo kävelisivät, ja jäi odottamaan heitä seuraavan metsikön taa oikaistuaan sinne omaa reittiään. *Kylläpä teillä taas kesti!*

Kävelylenkin lopussa Kity saattoi huomata, että enpä olekaan saanut kaikkea energiaani purettua. Eihän sisälle voi mennä, jos on vielä akkua jäljellä! Silloin Kity juoksi omalla pihalla hurjat ympyräkiepit ja haukahteli, kunnes ylimääräiset energiat oli kulutettu. *No niin, nyt on valmista. Voimme mennä kotiin. Suosittelen muuten teillekin, treenaatte aivan liian vähän!*

Metsässä ja luonnossa on mukavaa, mutta Kity on ennen kaikkea kaupunkikoira. Se on silmin nähden innoissaan päästessään Helsingin keskustaan. Asento terhakoituu, korvat terästäytyvät ja kaikki aistit kirkastuvat. *Tänne minä kuulun! Hyvä kun tajusitte.* Liikenne ja ihmiset, mitä enemmän hässäkkää, sitä parempi. Keikkabussit ja uudet keikkapaikat, ihmisjoukot, ihanaa! Puhumattakaan hotelleista, Las Vegasista, Renosta tai Los Angelesin komediaklubeista, joille lähes poikkeuksetta saa viedä koiran. Lennoilla Kity nukkuu rauhassa omassa kopassaan, sieltä vain välillä hieman kurkkien. *Joko pian ollaan perillä?*

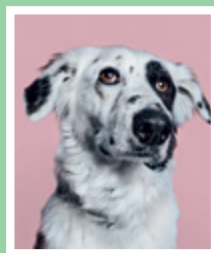
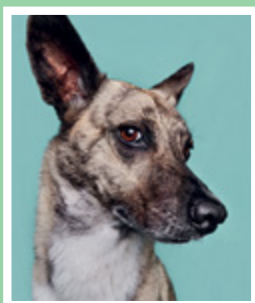
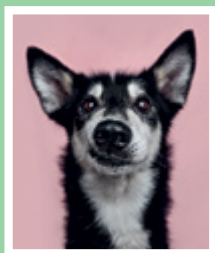
Los Angelesiin muutettuaan Kity omaksuu nopeasti paikallisen hemmottelukulttuurin. On ihanaa käyttää asiantuntijapalveluita. Se käy kerran kuussa koirien kauneushoitolassa, *dog spassa*, jossa siltä puhdistetaan korvat, leikataan kynnet ja tyhjennetään anaalirauhaset. Se poistuu kauneushoitolasta ryhdikkäänä aina uusi lahjahuivi tai -rusetti kaulassaan, salongilta tuoksuen. Kerran se tuli kotiin kynnet pinkeiksi lakattuna.

Kity elää laina-ajalla. Pari vuotta sitten Angelika valmistautui lähtemään rakkaan lenkkikaverinsa kanssa aamukävelylle, mutta tämä ei houkutteluista huolimatta saapunutkaan ovelle. Angelika löysi Kityn keskeltä makuuhuoneen lattiaa, jossa se istui kykenemättömänä liikkumaan. Läheisessä eläinsairaalsassa tehty röntgenkuvaus paljasti, että Kityllä oli selkäytimessä painetta, joka aiheutti sille suurta kipua. Oikeanlainen lääkitys löytyi onneksi nopeasti, ja nyt Kity elää kivuttomana. Mutta tilanne saattaa muuttua milloin tahansa. Yksikin vääränlainen hyppy sänkyyn tai liian raju leikki voi aiheuttaa halvaantumisen. Tämän vuoksi Kityllä on nyt sängyn vieressä oma rahi, jonka kautta sen olisi helpompaa ja turvallisempaa nousta sängylle, mutta niitä naurettavia karvaportaita pitkin se ei suostu kipuamaan.

Ismo ja Angelika ovat päättäneet, että niin kauan kuin Kity haluaa, se saa elää omanlaistaan energistä elämää eikä sen liikkumista kahlita.

Kity on poikkeuksellinen koira. Kaikesta itsevarmuudestaan ja tasapainoisuudestaan huolimatta sillä on myös heikot hetkensä, jolloin menneisyys ottaa siitä vallan. Oudossa paikassa, pelottavan koiran edessä, keskellä korkeaa heinikkoa.

**"YHDEN KODITTOMAN
KOIRAN PELASTAMINEN EI MUUTA
MAAILMAA, MUTTA SEN YHDEN KOIRAN
KOKO MAAILMA MUUTTUU LOPULLISESTI."**

Koko perheen tarinallinen tietokirja kertoo Suomeen adoptoitujen rescuekoirien koskettavia selviytymistarinoita. Mistä koirat tulevat, miten ne päätyivät omille ihmisilleen ja mitä ne merkitsevät heille. Millaista on elää rescuekoiran kanssa, ja millaisia haasteita ja onnen hetkiä yhteiset vuodet tuovat.

Kirja sisältää Heidi Strengellin upeat muotokuvat tarinoiden päähenkilöistä.

VAROITUS: saattaa aiheuttaa rescuekoirakuumetta.

Heli Mäenpää on citymaalainen, joka muutti Helsingistä Lahnajärvelle perustaakseen saattokodin sairaille ja vanhoille rescuekoirille.

